

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513210802
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3513210802.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, E., právne zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Doktor, s.r.o. so sídlom v Trenčíne, Legionárska 7735/31B, IČO: 52 536 891 proti žalovanej F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. H. XXX, právne zastúpená advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym so sídlom v Čadci, Mierová 1725, o zaplatenie sumy 33.388,89 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19. októbra 2022, č.k. 4C/121/2014-398, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalovaná je **p o v i n á** zaplatiť žalobkyni 33.388,89 eur s 5,15 % úrokom ročne od 15.08.2014 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyňa **m á** nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanej zaplatenia sumy 33.388,89 eur a vyslovil, že žalovanej priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalovaná bola v partnerskom vzťahu so synom I. J. (záložkyne) K. L.. Na základe jeho žiadosti uzavrela žalovaná dňa 24.05.2007 s M. B. B. (M.) zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru vo výške 1.000.000 Sk (33.193,92 eur). Na žiadosť žalovanej a K. L. uzavreli I. J. a L. M. ako záložcovia, ktorí žili spolu ako partneri viac rokov, dňa 22.05.2007 zmluvu o zriadení záložného práva na ich nehnuteľný majetok nachádzajúci sa v k.ú. B. E., vedený na LV č. XXXX a LV č. XXXX s tým, že predmetom tejto zmluvy bolo zabezpečenie pohľadávky žalobcu voči M. a jej príslušenstva. Dňa 24.05.2007 uzatvorila žalovaná s K. L. písomnú zmluvu o pôžičke, v ktorej K. L. uviedol, že si požičal sumu 1.000.000 Sk, ktoré žalovaná získala úverom v M. B. B., a ktoré mu žalovaná požičala ako pôžičku na dobu 10 rokov. Súčasne sa zaviazal, že túto pôžičku bude splácať mesačne do M. osobne. V tejto zmluve sa tiež konštatuje, že ručenie nehnuteľnosťami patriacimi L. M. a jeho matke I. J. v prospech banky, aby sa F. A. nebála, že ju chce oklamať. V prípade nesplatenia úveru z jeho strany vráti žalovanej celú zostatkovú sumu + úroky, zmluvné poplatky, ktoré by vznikli z dôvodu oneskoreného splácania. K. L. túto zmluvu vlastnoručne podpísal čo v znaleckom posudku konštatuje ustanovený znalec odboru písomoznalectva, nakoľko pán L. spochybnil svoj podpis na danej listine. Výpoveď pána L. sa súdu javí ako tendenčná a nedôveryhodná, pretože znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že vlastnoručný podpis patrí skutočne jemu. M. listom zo dňa 17.12.2012 odstúpila od zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere a túto skutočnosť oznámila záložcom L. M. a I. J. listom zo dňa 19.12.2012. Dôvodom bola skutočnosť, že žalovaná,

respektíve K. L. neuhradza splátky úveru riadne a včas. S obavami, že založené nehnuteľnosti, ktoré vlastnil a užíva budú predmetom dobrovoľnej dražby sa L. M. zdôveril koncom roka 2012 svojej dcére, teda žalobkyni, ktorá následne oslovila svojho partnera N. L. C. so žiadosťou o pomoc. Dňa 07.01.2013 bola dlžná suma vo výške 33.388,89 eur uhradená M. B. B. a to pánom N. L. C.. Dňa 08.01.2013 predal L. M. a I. J. ako predávajúci N. L. C. ako kupujúcemu, nehnuteľnosť k.ú. B. E., vedené na LV č. XXXX a LV č. XXXX, pričom sa jedná o nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom záložného práva, a ktoré N. L. C. nadobudol za kúpnu cenu vo výške 33.388,89 eur s tým, že túto časť zaplatil na účet vedený v M. B. B.. Táto suma bola použitá na úhradu pohľadávky zo zmluvy o stavebnom sporení zo dňa 24.05.2007 a zmluvy o mimoriadnom medziúvere poskytnutom M. B. B., ktorá obratom zaistí zrušenie záložného práva na tieto nehnuteľnosti. Dňa 02.10.2013 uzavreli L. M. a I. J. ako postupcovia s postupníkom A. B. zmluvu o postúpení pohľadávky vo výške istiny 33.388,89 eur, ktorá vznikla postupcom voči dlžníkovi zaplatením úveru poskytnutému dlžníkovi na základe zmluvy o mimoriadnom stavebnom medziúvere zo dňa 24.05.2007. Dlžníkom sa rozumela na účely tejto zmluvy F. A., teda žalovaná. Postupcovia dňom platnosti a účinnosti tejto zmluvy postúpili na postupníka túto pohľadávku vrátane príslušenstva a práv s ňou spojených. Žalobkyňa nepredložila súdu žiaden dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že by postupcovia alebo postupník oznámili postúpenie pohľadávky žalovanej.

2. Súd prvej inštancie následne posúdil daný právny vzťah podľa ust. § 3 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Faktom je, že dobré mravy predstavujú mimoprávne normy správania sa a morálny normatívny systém. Samé o sebe nie sú prameňom práva ale ich závažnosť sa odvíja od právnych noriem, ktoré na ne odkazujú. Dobré mravy patria k zásadám súkromného práva, ich obsah spočíva vo všeobecne platných pravidlách morálky. Súlad s dobrými mravmi musí byť posudzovaný vždy bez ohľadu na to, že obsah bol výsledkom slobodnej dohody medzi účastníkmi a bez ohľadu na to, kto prípadný rozpor s dobrými mravmi zaviniť. Je nesporné, že dobré mravy sú akýmsi kódexom morálnych pravidiel, ktoré nie sú právnymi normami ale aj napriek tomu ich pozitívnoprávnym prostriedkom priznáva svoju vážnosť a právnu relevanciu. Občiansky zákonník ani iný predpis nedefinuje pojem dobré mravy. Súdna prax zaujala názor, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov než je dosiahnutie hospodárskych cieľov. Za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi možno považovať len také konanie, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnou normou, ale ktoré je v rozpore s uvedenými dobrými mravmi.

3. Súd teda konštatoval, že účelom poskytnutia úveru na základe úverovej zmluvy žalovaným, vychádzal z vlastnej potreby vtedajšieho partnera žalovanej K. L., čo je zrejmé zo zmluvy o pôžičke zo dňa 24.05.2007 uzatvorenej medzi žalovanou a K. L. a síce, požičané finančné prostriedky mali byť použité na pracovné podnikateľské účely pána L., teda vyplatenie dlhov vzniknutých v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Zo zmluvy o pôžičke vyplýva, že pán L. uviedol, že tieto finančné prostriedky zabezpečené záložnou zmluvou L. M. a I. J. si bral pre jeho potrebu. Vykonaným dokazovaním, oboznámením sa s exekučnými spisami, v ktorých povinným bol K. L. bolo preukázané, že mu vznikli finančné dlhy, ktoré má ohľadom na jeho ďalšiu podnikateľskú činnosť potrebu splatiť. Finančné prostriedky z poskytnutého úveru z M. mali tvoriť podklad pre plnenie týchto dlhov. Čo sa týka podmienok poskytnutého úveru žalovanej záložcami úverovej zmluvy boli matka pána L., I. J. a jej partner L. M., na ktorých nehnuteľný majetok bolo zriadené záložné právo na zabezpečenie zaplatenia pohľadávky z úverovej zmluvy. Išlo teda o najbližších príbuzných, matku pána L. a je na mieste dôvodiť, že i vďaka tejto skutočnosti malo dôjsť k tomu, aby bol žalovanej poskytnutý úver, ktorý mal v zmysle zmluvy o pôžičke zo dňa 24.05.2007 splácať pán K. L. a to priamo na účet M.. Je zrejmé, že v intenciách zistených skutočností použil pán L. poskytnutý úver pre vlastné potreby a to na splnenie existujúcich dlhov. K použitiu finančných prostriedkov poskytnutého úveru sa vyjadrila aj svedkyňa I. J. a teda záložkyňa a matka pána L. tak, že časť z poskytnutého úveru pán L. použil na opravu jeho nehnuteľnosti, konkrétne strechy rodinného domu, čo rovnako poukazuje na použitie prostriedkov pre vlastnú potrebu pána L.. Nespornou skutočnosťou zostáva, že poskytnutý úver za žalovanú splnil pán N. L. C., partner žalobkyne, ktorý dlžnú sumu zaplatil na účet M., v dôsledku čoho na neho záložcovia previedli vlastnícke právo k založeným nehnuteľnostiam. Pohľadávka

N. L. C. bola uspokojená týmto prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom záložcom vznikla v dôsledku tejto skutočnosti pohľadávka voči žalovanej, respektíve pánovi L., ktorú zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 02.10.2013 postúpili na žalobkyňu. Žalobkyňa z tejto skutočnosti odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Z vyjadrení strán sporu, výsluchov svedkov vyplynulo, že tvrdený účel použitia finančných prostriedkov z úveru je rozporuplný a tiež, že rodinné, blízke či

intímne vzťahy medzi žalobkyňou a jej partnerom N. C., záložcami navzájom ako aj pánom L. zakladajú pochybnosti o dobromyseľnosti a účele vymáhania pohľadávky od žalovanej v tomto konaní. Súd poukazuje na nedôveryhodnosť výpovede svedka K. L., pretože znaleckým posudkom bolo preukázané, že svedok K. L. pred súdom klamal. Uviedol, že zmluvu o pôžičke so žalovanou nepodpísal, pričom znaleckým posudkom bol preukázaný opak.

4. Súd tiež poukázal na rozpory vo výpovediach samotnej žalobkyne, najmä čo sa týka skutočností ako dobre pozná žalovanú, pána K. L. a jeho mamu pani J.. Žalobkyňa vo svojich výpovediach uviedla na dvoch odlišných pojednávaniach iné skutočnosti. Najskôr uviedla, že vie o tom, že mali nejaké pôžičky a nevie z akého obdobia tieto pôžičky mali a na ďalšom pojednávaní uviedla, že nie nevedela a nezaujímal sa o tieto skutočnosti. Na prvom pojednávaní žalobkyňa mala vedomosť o dlhoch pána L. a pani A. a na ďalšom pojednávaní o týchto skutočnostiach nevedela. Svedok L. M., záložca, vypovedal, že vedel, že pán L. má v čase podpisu zmluvy nejaké záväzky ale pri podpise zmluvy mu povedal, že aj keby nemal čo jesť tak splátky bude platiť. Svedkyňa I. J. ako záložca vypovedala, že pani A. sľubovala a aj jej syn sľúbil, že pôžičku budú splácať. Svedok N. L. C. vypovedal, že po niekoľkých mesiacoch došlo k prevedeniu majetkového práva a to bolo všetko v poriadku s tým, že on odkúpil domček a pán M. zaplatil pohľadávku a tým prešlo právo z pohľadávky na pána M. a toto právo je vymáhateľné vo vzťahu k pani A.. O tejto skutočnosti informovala pána M. aj pani B. s tým, že odsúhlasili alternatívu, že ju budú riešiť prostredníctvom súdu. Keďže pani B. vzhľadom k tomu, že pán M. nie je na tom moc dobre ani zdravotne ani finančne sa navzájom dohodli, že pán M. postúpi na pani B. pohľadávku a obaja ho poverili aby túto skutočnosť zariadil u jeho právnikovi, čo aj urobil. M. M. potom povedal, že je možné, že ak sa jej podarí vymôcť peniaze tak on pánu M. vráti dom a pani J. garáž.

5. Súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/191/96 a dospel k záveru, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať ust. § 3 Občianskeho zákonníka, pretože z vykonaného dokazovania je zrejmé, že finančné prostriedky z úverovej zmluvy spotreboval pre vlastnú potrebu K. L., pričom k plneniu požičanej sumy od žalovanej sa zaviazal písomnou zmluvou o pôžičke uzavretou dňa 24.05.2007 medzi žalovanou a K. L.. Vlastnú potrebu explicitne deklaroval už v samotnom znení zmluvy o pôžičke slovami ručenie nehnuteľnosti v prospech banky, kde vzala F. A. úver pre svoju potrebu. Pravdivosť jeho podpisu potvrdil písomznalecký posudok. V nadväznosti na text zmluvy o pôžičke je možné usudzovať, že žalobkyňa a svedkovia pán M., otec žalobkyne a pani J. ako záložcovia mali vedomosť o skutočnom účele úveru ako aj o solventnosti pána L. a jeho dlhoch a to aj s poukazom na ich blízke rodinné väzby. Vyhlásenie pána L. ako svedka, že vzájomné vzťahy medzi žalobcom a svedkami sú dobré a tiež nespornú skutočnosť, že parter žalobkyne N. C. vyplatil celý vzniknutý dlh z úverového vzťahu priamo na účet M., v dôsledku čoho na neho záložcovia kúpnu zmluvou previedli vlastnícke právo k založeným nehnuteľnostiam. Spoločným konaním týchto osôb malo dôjsť k uplatneniu nároku na vymoženie žalovanej sumy v tomto konaní. Tieto skutočnosti, konanie žalobkyne, záložcov a svedkov a najmä K. L. odôvodňujú právny záver, ktorý prijal súd v súlade so zásadou dobrých mravov, nie je možné od žalovanej spravodlivo požadovať, aby nárok plnila a žalovanú sumu uhradila. Nárok uplatnený v tomto konaní žalobkyňou, blízki príbuzní, dcéra záložcu pána M., tak súd považuje v rozpore s dobrými mravmi a zjavné zneužitie práva, tak nemôže používať právnu ochranu.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP a úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 33.388,89 eur s príslušenstvom a zároveň zaviazal žalovanú k náhrade trov konania voči žalobkyňi. Poukázala na tú skutočnosť, že v zrušujúcom uznesení Krajského súdu Trenčín bolo uvedené, a to konkrétne v bode 41, 42 daného rozhodnutia, že úlohou Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom bude podrobnejšie preskúmanie vzťahov dotknutých osôb, okolnosti uzavretia zmluvy s M. za účelom vydania spravodlivého a správneho rozsudku. Okresný súd v nadväznosti na uznesení krajského súdu vykonal dokazovanie a vydal rozsudok, v ktorom však absentuje podľa názoru žalobcu kvalitné odôvodnenie aplikácie postupu § 3

ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazuje na rozpor medzi výpovedami žalobkyne na prvom a ďalšom pojednávaní, žalobkyňa poukazuje na tú skutočnosť, že na pojednávaní dňa 03.02.2015 uviedla, že vie o tom, že mali pôžičky, avšak netuší z akého obdobia ani nevie či mali pôžičky K. alebo žalovaná. Následne na pojednávaní dňa 05.02.2020 uviedla, že nemala žiadnu

vedomosť, že by došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy. Keby mala vedomosť o tom, že jej otec podpisuje zmluvu, na základe ktorej ručí svojou jedinou strechou nad hlavou, tak by ho od toho odhovárala. Následne uviedla, že nevie uviesť presný dátum ale vie, že to bolo v piatok pred Silvestrom, kedy jej otec s plačom volal, že nejaký úver sa nespláca a hrozí mu exekúcia. Preto jej nie je zrejmé odôvodnenie rozsudku, kde vidí rozpor v jej výpovedi. Z obsahu dokazovania vyplýva, že žalobkyňa sa o zmluve o úvere a existencii záložnej zmluvy dozvedela až v čase, keď sa začal realizovať výkon záložného práva zo strany veriteľa, t.j. M., pričom zo strany žalovanej nebol preukázaný dôvod na aplikáciu § 3 ods. 1 OZ v zmysle jej skutkových tvrdení o tom, že by v čase potom ako sa žalobkyňa dozvedela o úvere a o záložnej zmluve, iným spôsobom realizovala nejaké kroky s úmyslom poškodiť či znevýhodňovať žalovanú a teda nebol preukázaný dôvod na aplikáciu § 3 ods. 1 OZ. Čo sa týka svedka K. L., podľa názoru žalobkyne je pre toto konanie irelevantné, či pán L. klamal v otázkach vzťahu medzi ním a žalovanou, o podrobnostiach ich vzťahu, keďže žalobkyňa o týchto podrobnostiach ich vzťahu nemala žiadnu vedomosť. Žalobkyni nie je zrejmé akým spôsobom, respektíve v akom rozsahu Okresný súd Nové Mesto nad Váhom pri vyhodnocovaní skutkového stavu prihliadal na výpoveď pána L., keďže na jednej strane Okresný súd Nové Mesto nad Váhom tvrdí, že ide o nedôveryhodného svedka a na druhej strane v bode 38. rozsudku odkazuje na svedeckú výpoveď tohto svedka, odvoláva sa na ňu. Výpovede pána L. vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam k žalobkyni a otázkam uzatvorenia zmluvy o úvere sa nijakým spôsobom výrazne neodlišujú od výpovedí ostatných svedkov a skutkových okolností. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom úplne nepochopiteľne odignoroval ostatnú časť svedeckej výpovede p. L. v tvrdeniach, v ktorých sa zhodol svedok L. s inými svedkami a tieto fakty nezobral do úvahy. Žalobkyňa uvádza, že z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, že by žalobkyňa vedela o zmluve o pôžičke uzatvorenej medzi žalovanou a pánom L. a táto skutočnosť ani nevyplýva z textu samotnej zmluvy o pôžičke a nemožno z nej logicky dovodiť tak ako to uvádza Okresný súd Nové Mesto nad Váhom. Nie je preto zrejmé, na základe čoho by mala žalobkyňa vedieť o zmluve o pôžičke žalovaného s pánom L.. Zároveň žalobkyňa poukazuje na nepochopiteľný postup okresného súdu, kde svedkovia L., M., J. a C. uvádzajú, že žalobkyňa o zmluve o úvere a o uzatvorení záložnej zmluvy nevedela, pričom však okresný súd napriek všetkým výpovediam dospel k záveru, že vedela o skutočnom účele úveru, k čomu však absentuje bližšie odôvodnenie. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by pán M. a pani J. vedeli o podrobnostiach vzťahu medzi žalovanou a pánom L.. Faktom je, že súd prvej inštancie z hľadiska posudzovania dobrých mravov nijako neriešil tú skutočnosť, že samotná žalovaná vzniknutú situáciu nijako neriešila a dospel k naopak k záveru, že je to žalobkyňa, ktorá konala v rozpore s dobrými mravmi. Aplikácia korektívy dobrých mravov je možná len vo výnimočných a riadne odôvodnených prípadoch. Prvostupňový súd vychádzal len z toho, že pán L. oklamal žalovanú v otázke týkajúcej sa výhradne ich vnútorného vzťahu a súčasne pán L. bol synom družky otca žalobkyne, a teda sa zo žalobkyňou nejako vzájomne poznali. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa úver vyplácala prostredníctvom svojho priateľa, aby zachránila nehnuteľnosť svojho otca a žalovaná bola reálnym dlžníkom. Nie je podstatné, či mala určitú dohodu s pánom L.. Podstatou je, že v rozpore s dobrými mravmi musela konať žalobkyňa, k čomu nedošiel ani súd vo svojom odôvodnení. O konaní žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi by sme teoreticky mohli hovoriť jedine v prípade, ak by sa táto od počiatku dohodla s pánom L., že presvedčí žalovanú, aby si zobrala úver a celú tu sumu úveru dala jemu. Je neprípustné a v priamom rozpore s princípom právnej istoty vydať rozhodnutie tvrdiace porušenie dobrých mravov len na ničím nepodložených dohadoch súdu. Žalobkyňa nevedela o zmluve o pôžičke medzi žalovanou a pánom L., nevedela o pomeroch ich vzťahu. Rovnako z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno v otázke existencie ňou tvrdenej spikleneckej dohody, hoci toto tvrdenie viackrát upravovala.

8. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť. Poukázala na tú skutočnosť, že po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom trvalo rozsiahle dokazovanie viac ako 5 rokov, pričom smerovalo k výsluchu svedkov. Ona od počiatku ako žalovaná argumentovala tým, že žalobkyňa vedela, aká je finančná situácia ich ako druhá a družky, a teda ju ako žalovanej a K. L., keď sama sa v rámci svojich dvoch výsluchoch sa prezradila v tom smere, že tvrdila diametrálne odlišné skutočnosti. V kontexte celého dokazovania bolo preukázané, že úver bol zobratý za účelom sanovania dlhov K. L., ktorý z tohto zaplatil všetky dlžné faktúry v prospech svojich dodávateľov, tak ako od počiatku tvrdila. Jediné šťastie, že bezprostredne po podpísaní zmluvy uzatvorila písomnú zmluvu o pôžičke s pánom K. L., ktorou dohodnuté skutočnosti dala na papier, a to dňa 24.05.2007. Poukázala na rozsiahlosť odôvodnenia súdu prvej inštancie, kedy rozsudok na 23 stranách vysvetľuje všetky svoje myšlienkové pochody, pre ktoré dospel k týmto skutkovým záverom. Je evidentné, že svedok K. L. vo

veci evidentne klamal a preto navrhla ustanoviť znalca z odboru písomoznalectvo, čo sa aj preukázalo. Je zrejmé, že žalobkyňa účelovo interpretuje vykonané dokazovanie vo svoj prospech. V danej veci ide o výnimočný prípad, kedy súd teda správne aplikoval ust. § 3, teda korektív dobrých mravov, čo aj riadne súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil. Bolo preukázané, že úmyslom žalobkyne bolo znevýhodniť alebo poškodiť žalovanú a preto žalobkyňa jednoznačne konala v rozpore s dobrými mravmi.

9. K podanému vyjadreniu sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá poukázala na tú skutočnosť, že je potrebné si uvedomiť, že aplikácia korektívu dobrých mravov je možná len vo výnimočných a riadne odôvodnených prípadoch. Prvostupňový súd vychádzal v podstate len z toho, že pán L. oklamal žalovanú v otázke týkajúcej sa výhradne ich vnútorného vzťahu a súčasne pán L. bol synom družky otca žalobkyne a so žalobkyňou sa vzájomne poznali, a teda žalobkyňa mohla vedieť o jeho úveroch a o celej situácii. Podstatou je, že v rozpore s dobrými mravmi by musela konať žalobkyňa, k čomu však nedošlo. Ani sám súd v odôvodnení rozsudku nevie konkrétne popísať tie skutočnosti, ktoré by mali byť konaním žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi a tieto skutočnosti nedokázala na základe vykonaného dokazovania popísať ani žalovaná vo svojom vyjadrení. Je potrebné zdôrazniť, že vedomosť či nevedomosť žalobkyne, prípadne ostatných strán situácia o všetkých dlhoch pána L. navyše ani nie je pre konanie rozhodujúca. Jedinou podstatnou skutočnosťou je len to, či žalobkyňa vedela o zmluve o úvere a o založení nehnuteľnosti a to preto, že o konaní žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi by mohli teoreticky hovoriť jedine v prípade, ak by táto od počiatku sa dohodla s pánom L., že on presvedčí žalovanú, aby si zobrala úver a celú sumu úveru dá jemu a následne ho nebude žalovaná splácať, a tak žalobkyňa úver vyplatí sama a bude sa z peňazí domáhať od žalovanej, čo však z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva. Ďalej žalovaná uvádza svoju teóriu, že všetci rodinní príslušníci sa podieľali na sanovaní dlhov K. L., čo má preukázať listinný dôkaz obsiahnutý v súdnom spise, ktorý však žalovaná nešpecifikovala a ani neidentifikovala. Pokiaľ žalovanej o tom, že všetci sa podieľajú na sanovaní dlhov, svedčí to, že pani J. previedla svoje nehnuteľnosti na pána M. a ten ich založil v prospech M., tak aby mohol byť poskytnutý predmetný úver z M.. Túto teóriu žalovanej nemožno nazvať inak ako nezmysel odporujúci listinným dôkazom. Žalobkyňa o úvere ani založení nehnuteľností nevedela a nemohla sa podieľať na sanovaní dlhov K. L.. Keďže nevedela o založení nehnuteľností, ani nemôže z vykonaného dokazovania vyplývať, že by konala v rozpore s dobrými mravmi a tak pohnútkou, pre ktorú si žalovaná zobrala úver, je pre rozhodnutie irelevantné. Táto teória však odporuje listinným dôkazom a vykonanému výsluchu svedkov, z ktorých vyplýva, že pani J. a pán M. založili samostatne svoje nehnuteľnosti, pričom tieto úkony si riešili pani J. a pán M. so žalovanou a pánom L. bez vedomia žalobkyne. Tu treba podotknúť, že to bola práve žalovaná a pán L., kto prišiel za pánom M. a pani J. s nápadom založiť nehnuteľnosti týchto osôb v prospech M., tak aby bol žalovanej poskytnutý úver. Žalovaná nepoukazuje na žiadne konkrétne rozpory, len tvrdí, že v odvolaní žalobkyne sú rozpory. Ak je žalovaná schopná za rozpor označiť ňou parafrázované vyjadrenie žalobkyne obsiahnuté v odvolaní, tak vyjadrenie žalovanej o množstve rozporov v odvolaní je potrebné vnímať s veľkou rezervou. Variácia tzv. spikleneckej dohody predstavuje skutočne ťažké

sci-fi alebo zlú komédiu, kde vlastne žalovaná predostiera súdu príbeh o tom, ako sa dvaja postarší dôchodcovia rozhodnú založiť svoj jediný majetok na to, aby oklamali žalovanú, pričom im to nevyšlo, lebo žalovaná úver v M. nesplácala a že keď hrozí, že im kvôli tomu M. zoberie nehnuteľnosti, tak predostrú tento svoj biznis model ako oklamať žalovanú žalobkyňu a táto s tým súhlasí a pripojí sa k ich biznis modelu a to všetko kvôli osobe, ktorú žalobkyňa skoro nepoznala. Je potrebné si uvedomiť, že aplikácia korektívu dobrých mravov je možná vo výnimočných a riadne odôvodnených prípadoch, kedy je zjavné, že príslušná osoba koná v rozpore s dobrými mravmi, o čom však v tomto prípade nemôže byť úvaha a rozsudok prvostupňového súdu je veľmi ďaleko od možnosti aplikácie korektívu dobrých mravov. Žalobkyňa nevedela o zmluve o pôžičke medzi žalovanou a pánom L., nevedela o pomeroch ich vzťahu do realizácie výkonu záložného práva, o existencii zmluvy o úvere s M. a založení nehnuteľnosti. Rovnako z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by žalovaná neuniesla dôkazné bremeno v otázke existencie ňou tvrdenej spikleneckej dohody. Nebola preukázaná existencia žiadnej dohody medzi žalobkyňou a pánom L., pánom M., pani J. a pánom C.. Nebol preukázaný úmysel žalobkyne poškodiť či znevýhodniť žalovanú a žalobkyňa konala v súlade s dobrými mravmi a jej výkon práva si zaslúži právnu ochranu.

10. K podanému vyjadreniu sa opätovne vyjadrila žalovaná, ktorá žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázala opätovne na tú skutočnosť, že I. J., matka K. L. vedela o dlhoch svojho syna a rovnako o nich vedel aj jej druh L. M., ktorí spoločne založili svoje nehnuteľnosti, aby mohli sanovať dlhy pána L.. Poukázala opätovne na zmluvu o pôžičke zo dňa 24.05.2007, kedy pán L. popieral, že by bol úver z M. vzatý za účelom jeho vlastnej potreby a popieral, že by s ňou

podpísal akúkoľvek zmluvu o pôžičke. Preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil po písomznameckom posudku výpoveď svedka K. L. ako nedôveryhodnú. Jediná podstatná skutočnosť je len to, ako vyplýva z výpovede žalobkyne, či vedela o zmluve o úvere a založení nehnuteľností, alebo nie. Avšak počas konania uviedla dve rôzne výpovede s tým, že výsledkom hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti skutočnosti, ktorá je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Keďže žalobkyňa bola nachytaná pri klamstve, nemôže sa čudovať, že toto klamstvo je jej na ľarchu. Preto je toho názoru, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie jasne vyplývajú všetky myšlienkové pochody, ktorými súd postupoval pri rozhodnutí.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario po upovedomení strán sporu v súlade s § 382 CSP a použitím ust. § 451 - 456, § 121 OZ a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť podľa § 388 CSP.

12. Na toto upovedomenie reagovala žalobkyňa tak, že uviedla, že od počiatku sporu tvrdí, že ňou uplatnený nárok v predmetnom súdnom konaní je nárokom z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalovaná v právnom postavení dlžníka uzavrela dňa 24.05.2007 s M. B. B. zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru vo výške 33.193,93 eur. Táto zmluva bola zabezpečená zriadením záložného práva na nehnuteľnosti prostredníctvom zmluvy o zriadení záložného práva. Dňa 19.12.2012 boli záložcom doručené listiny - oznámenie o odstúpení od zmluvy s tým, že na základe týchto listov došlo zo strany záložcov k úhrade veriteľom požadovaných finančných prostriedkov vyplývajúcich zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere vo výške 33.388,89 eur. Za účelom úhrady veriteľom požadovaných finančných prostriedkov v tejto výške záložcovia predali nehnuteľnosti založené zmluvou o zriadení záložného práva, a to konkrétne kúpnu zmluvou zo dňa 08.01.2023 uzatvorenou medzi záložcami v právnom postavení predávajúcich a p. N. L. C. v právnom postavení kupujúcich. Záložcovia uhradili veriteľom požadované finančné prostriedky a tým spôsobom, že v súlade s čl. 4 ods. 1 písm. a) kúpnej zmluvy nezaplatili kupujúcemu kúpnu cenu za nehnuteľnosti založenú zmluvou o zriadení záložného práva priamo záložcom, ale kupujúci uhradil v zmysle čl. 4 ods. 1 písm. a) kúpnu cenu priamo veriteľovi, čím došlo zo strany záložcov k splneniu záväzku žalovanej jej vyplývajúce zo zmluvy o mimoriadnom medziúvere. Záložcovia teda plnili za druhého to, čo podľa práva žalovaného mala plniť sama a došlo k naplneniu podstaty bezdôvodného obohatenia v zmysle § 454 Občianskeho zákona. Následne záložcovia zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 02.10.2013 postúpili pohľadávku na žalobkyňu vzniknutú z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa od počiatku sporu tvrdí, že uplatnený nárok je nárokom z titulu bezdôvodného obohatenia, a preto súhlasí s aplikáciou § 451 - 456 a § 121 Občianskeho zákonníka v odvolacom konaní.

13. Na výzvu súdu rovnako reagovala žalovaná, ktorá uviedla, že v plnom rozsahu zotrváva na svojich vyjadreniach. Poukázala na odôvodnenie odvolacieho súdu v zrušujúcom rozsudku sp. zn. 6CoP/95/2016 zo dňa 27.06.2017. Poukázala na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 165/2012 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/58/2009. Žalobca je povinný svoj nárok skutkovo vymedziť, avšak nemusí ho právne vyhodnotiť a odôvodniť, je vecou súdu, aby podal jeho právnu kvalifikáciu. V kontexte už uvedeného vyslovila domnienku, že v prejednávanej veci ide o výnimočný prípad, kedy súd prvej inštancie správne aplikoval korektív dobrých mravov v zmysle ust. § 3 ods. 1 OZ, pričom tento riadne odôvodnil v rozsudku, a preto nevidí dôvod na to, aby krajský súd v prejednávanej veci aplikoval ustanovenia o bezdôvodnom obohatení. Siahodlhým dokazovaním súdu prvej inštancie dostatočne preukázali aplikáciu tohto ustanovenia. Má preto za to, že v tomto konaní bolo až vyčerpávajúco preukázaná potreba aplikácie § 3 ods. 1 OZ, ktoré je s poukazom na dokazovanie nadradené nad ust. § 451 - 456 OZ. Súd prvej inštancie sa riadil záväznými právnymi názormi uvedenými v zrušujúcom rozhodnutí a najmä otázkou dobrých mravov a vôbec sa nevenoval aplikácii § 451 - 456 OZ a rovnako sa nevenoval ani ust. § 121 OZ. Žiadala preto, aby krajský súd ako súd odvolací odvolanie žalobkyne zamietol a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytnuté právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných

ustanovení, ktoré sa vymyká nie len zo zákonného ale aj ústavnoprávneho rámca, a ktoré porušenie tak znamená porušenie ústavou zaručených práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napríklad aj o právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Pokiaľ ide o právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia je potrebné uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia s tým, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov a nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Nevyžaduje sa, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia daná odpoveď, trvá sa však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument.

15. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd v rámci preskúmania rozhodnutia súdu prvej inštancie nedospel k záveru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Toto zmeňujúce rozhodnutie je založené na závere o nesprávnom právnom posúdení súdom prvej inštancie, keď odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie zamietnutím žaloby nedôvodne poskytol ochranu žalovanej. Odvolací súd teda rozhodol o zmene odvolaním napadnutého zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie nie na základe zmeny skutkového stavu ale na základe zmeny právneho posúdenia.

16. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie je zrejmé, že rozsudkom zo dňa 23.06.2016 č.k. 4C/121/2014-106 bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobkyni sumu 33.388,89 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 33.388,89 eur od 15.08.2014 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. bol vo zvyšnej časti úrokov z omeškania návrh zamietnutý a výrokom III. bola žalovaná zaviazaná zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 3.256,601 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobkyne.

17. Uznesením krajského súdu zo dňa 27.06.2017 č.k. 6Co/595/2016-145 bol tento rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vo výrokoch I. a v súvisiacom výroku III. zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie. V tomto rozhodnutí odvolací súd skonštatoval, že okresný súd správne vec posúdil ako nárok z bezdôvodného obohatenia s tým, že nie je možné akceptovať námietku žalovanej, že v prejednávanej veci sa nejedná o nárok z bezdôvodného obohatenia, pretože podľa názoru žalovanej záložcu zaťažovala povinnosť dlh z medziúveru uhradiť, preto oni mali povinnosť plniť, teda neplnili bez právneho dôvodu. S týmto názorom nemožno súhlasiť, pretože išlo len o záložcu podľa záložnej zmluvy podľa

§ 151a a nasl. OZ a nie ručiteľský záväzok podľa § 546 OZ, v zmysle ktorého ručiteľ berie na seba povinnosť voči veriteľovi, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník. Čo sa týka aplikácie dobrých mravov, v tomto kontexte sa žalovaná domáhala aplikácie § 3 a zamietnutia žaloby, pretože finančné prostriedky z úveru spotreboval jej partner K. L., ktorý je blízkym príbuzným žalobkyne, resp. záložcu I. J. a títo vedeli o tom, že menovaný je insolventný v zmluve o pôžičke dojednaný záväzok voči žalovanej nebude môcť plniť. Zásada aplikácie dobrých mravov bude možná až po zistení všetkých významných skutočností a to podrobným vylúčením strán sporu, svedkov K. L., I. J., L. M. na okolnosti uzavretia zmluvy M., záložnej zmluvy, na okolnosť, či žalovaná mala vedomosť o finančnej situácii pána L., ak áno, z akých príčin zmluvu uzatvorila a na aký účel boli finančné prostriedky poukávané. V prípade, ak súd dospeje k záveru, že nie je možné posúdiť uplatnený nárok v rozpore s dobrými mravmi, podrobí testu zákonnosti úverovú zmluvu, keďže žalobkyňa žiada plnenie, ktoré plnila za žalovanú zo spotrebiteľskej zmluvy a v tomto prípade je súd povinný ex offio zisťovať, či žalobkyňou, resp. záložcami pani J. a M. poskytnuté plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy je v súlade so zákonom v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z.

18. Po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v súlade s pokynmi odvolacieho súdu a následne zistil tento skutkový stav veci.

19. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie je nepochybné, že žalovaná bola priateľkou syna I. J., K. L.. Na základe jeho žiadosti uzavrela žalovaná dňa 24.05.2007 s M. B. B. (M.) zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru vo výške 1.000.000 Sk (33.193,92 eur). Na žiadosť žalovanej a K. L. uzavreli I. J. a L. M., ktorí spolu žili ako partneri viac rokov, dňa 22.05.2007 zmluvu o zriadení záložného práva na majetok nachádzajúci sa v k.ú. B. E., zapísaný na LV

č. XXXX a LV č. XXXX, pričom L. M. ako záložca (otec žalobkyne) bol v tom čase vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k.ú. B. E. - rodinný dom súp. č. XXX vrátane prislúchajúcich nehnuteľností a I. J. (matka K. L., bývalého druha žalovanej) bola vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k.ú. B. E. - garáž vrátane pozemku k nemu prislúchajúcemu.

20. Z vykonaného dokazovania je zároveň nepochybné, že v ten istý deň dňa 24.05.2007 uzatvorila žalovaná s K. L. zmluvu o pôžičke, v ktorej sa konštatuje, že K. L. si požičal sumu 1.000.000,- Sk, ktoré ona získa úverom z M. a ktoré mu ona požičala ako pôžičku na dobu 10 rokov s tým, že pôžičku bude splácať mesačne do M. on osobne s čistým vedomím a po dohode s jeho matkou I. J. a jej priateľom L. M. sa zaručuje ich rodinným domom na ulici M. v B. E., zapísanom na LV č. XXXX I. XXXX. Ako dôkaz, že bude splácať úver, aby sa F. A. nebála, že ju chce oklamať ako ručenie nehnuteľnosťou v prospech banky, kde vzala F. A. úver pre jeho potrebu. V prípade nesplatenia úveru z jeho strany, vráti F. A. celú zostatkovú sumu + úroky + zmluvné poplatky podľa Obchodného zákonníka a podľa M. banky, ktoré by vznikli z dôvodu oneskoreného splácania.

21. Vzhľadom na skutočnosť, že K. L. poprel svoj podpis na danej zmluve, súd prvej inštancie v prejednávanej veci ustanovil znalca z odboru písomoznáectvo, ktorý potvrdil, že K. L. klamal a predmetnú zmluvu o pôžičke podpísal, nakoľko podpis na nej je jeho vlastnoručným podpisom.

22. Ďalej faktom je, že M. B. B. listom zo dňa 17.12.2012 odstúpila od zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktorú skutočnosť oznámil aj záložcom L. M. a I. J. listom zo dňa 19.12.2012 z dôvodu, že žalovaná prestala splácať úver riadne a včas.

23. Z dôvodu, že otec žalobkyne L. M., ktorý mal založenú svoju nehnuteľnosť, sa obával, že príde o túto nehnuteľnosť a bude predmetom dobrovoľnej dražby, zdôveril sa svojej dcére (žalobkyňi), ktorá následne oslovila svojho priateľa N. L. C. so žiadosťou o pomoc. Tento dňa 07.01.2013 dlžnú sumu vo výške 33.388,89 eur uhradil M. B. B. a následne dňa 08.01.2013 uzavreli L. M. a I. J. zmluvu s N. L. C., na základe ktorej previedli na neho nehnuteľnosti, ktoré boli pôvodne predmetom zálohu, to znamená, že L. M. rodinný dom zapísaný na LV č. XXXX a I. J. garáž zapísanú na LV č. XXXX k.ú. B. E.. Jednalo sa teda o nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom záložného práva v prospech M. B. B. s tým, že N. L. C. nadobudol tieto nehnuteľnosti za kúpnu cenu, ktorú zaplatil M. B. B. na vyrovnanie dlhu žalovanej, za ktorý ručili L. M. a I. J. nehnuteľnosťami v ich vlastníctve formou záložného práva.

24. Následne dňa 02.10.2013 uzavreli L. M. a I. J. ako postupcovia zmluvu s postupníkom A. B. (žalobkyňou) zmluvu o postúpení pohľadávky vo výške 33.388,89 eur, ktorá vznikla postupcom voči dlžníkovi zaplatením úveru poskytnutému dlžníkovi na základe zmluvy o úvere s M. B. B.. Dlžníkom sa rozumela F. A. ako žalovaná. Postupcovia tak postúpili pohľadávku vrátane príslušenstva a všetkých práv s ním spojených na žalobkyňu.

25. Z výsluchu žalobkyne bolo zistené, že je jej úprimne ľudsky ľúto, ako pán L. využil žalovanú, avšak nemá inú možnosť ako brániť svojho otca len tak, ako predmetnou podanou žalobou. Žalobkyňa potvrdila, že má s otcom celoživotne komplikovaný vzťah rovnako ako s pani J., pretože nesúhlasila s ich spôsobom života, avšak rešpektovala vôľu otca v tom smere, že si vybral takú partnerku ako si vybral. Pri životných jubileách sa navštevovali, pričom pri tejto príležitosti stretla aj žalovanú s pánom L., kde pôsobili ako harmonický pár. Žalobkyňa poprela, že by mala vedomosť o tom, že došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy s M. B. B. s tým, že pokiaľ by mala vedomosť, že otec podpisuje zmluvu, na základe ktorej ručí svojou jedinou strechou nad hlavou, tak by ho určite od tohto odhovárala. Faktom je, že ju otec niekedy tesne pred Silvestrom kontaktoval, že sa nespláca úver a že mu hrozí exekúcia, a preto išla do banky spolu so svojím partnerom

N. L. C., kde jej bolo oznámené, že celá záležitosť bola postúpená do Bratislavy, pričom následne dlh vyplatil jej druh N. L. C.. Ďalej žalobkyňa pri výsluchu potvrdila, že nemala vedomosť o tom, že by pán L. a žalovaní mali viacero úverov, nezaujímala sa o tieto skutočnosti, avšak vedeli, že pán L. robí solárne panely a pani A. mala kvetinárstvo. Čo sa týka samotnej pohľadávky k takémuto postupu dospeli tým spôsobom, že jej otec nie je schopný vymáhať svoju pohľadávku po finančnej stránke a preto sa rozhodla tak, že pohľadávku sa pokúsi vymôcť ona, avšak netušila, že to bude tak emočne náročné.

26. Svedok L. M. (záložca a otec žalobkyne) pri výsluchu potvrdil, že nehnuteľnosť založil z vlastnej blbosti, pretože za ním prišiel syn družky, s ktorou býval, aj so žalovanou a chceli niečo opraviť a chýbali

im peniaze. Svedok poprel, že by žalobkyňa, teda jeho dcéra, vedela o založení tejto nehnuteľnosti, pričom sa jej priznal až vtedy, keď mu prišla výzva z M. B. B., aby okamžite zaplatil peniaze. Vtedy zavolať dcéru a priznal sa jej spoločne s druhom, ktorý to nakoniec celé zafinancoval. On v nehnuteľnosti, ktorá bola založená, stále býva, avšak má podanú žiadosť do domova opatrovateľskej služby a čaká, kedy mu oznámia, že tam bude môcť nastúpiť. Pri podpise záložnej zmluvy uviedol, že vedel o tom, že pán L. má nejaké záväzky, avšak pri podpise zmluvy mu povedal, že aj keby nemal čo jesť, tak splátky bude platiť. Vyslovil domnienku, že úver sa nesplácal preto, lebo mu chýbali peniaze. Pán L. so žalovanou žili spolu zhruba 8 rokov.

27. I. J., bývalá družka L. M. a matka L. L., vo svojej výpovedi potvrdila, že keď žalovaná začala žiť s jej synom, nemala nič. Počas tej doby nepracovala s tým, že bolo potrebné dorobiť dom a tak sa rozhodla, že ona prepíše garáž a pán M. časť domu s tým, že to bolo treba splácať a keď sa to nesplácalo, prebral to pán C., priateľ pani B. a teraz je potrebné peniaze vrátiť. Ona zostala vlastne ako bezdomovkyňa s tým, že požiadala o byt, avšak v B. E. ani na C. byt nedostane, pretože má príliš nízky dôchodok. Svoju garáž, ktorú vlastnila a pán M. dom, ktorý vlastnil, podpísali ako záloh preto, lebo prišli za nimi syn s pani A., že potrebujú peniaze s tým, že im povedala, že na strechu majú dosť a bolo treba len na zakrytie a na to by stačila garáž, avšak pani A. prehovorila pána M. s tým, že ona ho ešte prehovárala, aby to nepodpisoval. Ďalej pani J. uviedla, že nemá vedomosť o tom, ako boli peniaze vyplatené s tým, že následne sa žalovaná odsťahovala. Pani J. zároveň potvrdila, že žalobkyňa nemala vedomosť o tom, že založili spoločne nehnuteľnosť aj s pánom M..

28. Žalovaná F. A. pred súdom prvej inštancie uviedla, že pána C. prvýkrát v živote videla na oslave pána L. s tým, že bola tam s ním aj jeho dcéra, ktorú videla asi dvakrát. M. M. vidavala, pretože žili ako druh a družka s pani I. J.. S pani I. sa moc nevidali, občas išli na kávu, na obed, to bolo z dôvodu, že mu písala bývalá manželka pána L., keď sa zoznámili, že si má na ňu dávať pozor. V čase, keď jej začali chodiť upomienky z banky, sa pokúšala kontaktovať pána L., avšak nemala sa k nemu ako dostať. Keď sa to snažila riešiť, vyhrážal sa jej smrťou, sledoval ju aj jej dcéru a skončilo to podaním na políciu a bol mu uložený zákaz priblíženia sa k nej. Potom jej rozbil jedno auto, následne druhé, ktoré bolo firemné. Čo sa týka samotného úveru, od začiatku jej bolo tvrdené, že úvery boli brané na zaplatenie faktúr. Potom, ako sa rozišli, začali chodiť faktúry, že nie je zaplatený ani plyn. Začali sa ozývať exekútori, že nie sú uhradené pohľadávky. V roku 2004 si zobrala úver v D. F., kúpila dom v D. F., na ktorý jej poskytla úver H. O. D.. Za pána L. zaplatila aj ďalšie dlhy, napríklad plyn, P. Q., D., H., R. C., E. a M. B. B.. Následne sa snažila písať a zistila, kde ešte všade sú dlhy, ktoré je potrebné zaplatiť.

29. Svedok K. L. pri výsluchu pred súdom prvej inštancie potvrdil, že pani J. je jeho matka, pán M. je mamin priateľ, pričom žijú spoločne v nehnuteľnosti s tým, že žalobkyňa je dcérou pána M. a pán C. je jej priateľ. Svedok ďalej uviedol, že čo sa týka úveru z M. B. B., tento si zobrala žalovaná a za tieto peniaze kúpila dom, pričom bývala u neho. Potom odišla a on sa snažil úver platiť, avšak nebol to len jediný úver. Dom nepredal z dôvodu, že ho prevzala banka. Peniaze z M. B. B. si zobrala žalovaná. Žalovaná mala plány ako nerobiť a zarobiť, mala plán kúpiť dom a prenajímať ho ľuďom, ktorí tam pracujú a z tohto príjmu splácať úver aj ďalšie peniaze. Preto bola zobratá hypotéka na dom v B. E. a zároveň hypotéka na jeho dom. Nie je pravdou, že by bol podvodníkom, pretože peniaze z M. B. B. boli zaslané priamo na účet žalovanej a on nemal potom ako vyplatiť ich dlhy. Potvrdil, že so žalovanou žili ako druh a družka a následne sa rozišli. Svedok ďalej uviedol, že suma z M. B. B., ktorá je predmetom tohto sporu, bola použitá na prerábku domu a predajne žalovanej, pričom on peniaze nevidel. Ďalej mal ďalšie úvery, ktoré boli zobraté z M. a bol to úver na jeho dom, úver, kde ručili z D. F. a tretí úver je ten, ktorý je predmetom tohto konania a bol založený dom pána M.. Po odchode žalovanej, ktorá uviedla, že splácať úver nebude, splácal úver, ktorý bol na jeho dom v B. E.. Jeho dom však zobrala banka a dom v B. E. platila pani B., teda žalobkyňa. Zároveň potvrdil, že mal dlhy ako v sociálnej, tak v zdravotnej poisťovni s tým, že postupne podoplácal faktúry a niektoré možno aj po dátume splatnosti. Pripustil, že má viacero exekúcií, ktoré nie sú ukončené. Zároveň potvrdil, že to bol on, kto požiadala pána M., aby založil rodinný dom v B. E. a pani A., teda žalovaná, bola pri tom s tým, že tam mohla byť prítomná aj jeho mama, pretože dom bol vo vlastníctve ich dvoch, resp. jeho mama vlastnila garáž, ktorá je blízko domu.

30. N. L. C. ako svedok, priateľ žalobkyne, vypovedal, že bol prítomný pri telefonickom rozhovore medzi žalobkyňou a pánom M. s tým, že mu bolo následne oznámené ním, že jediný on ho môže zachrániť, pretože mu hrozí exekúcia na dom. Následne odišli do B. E., kde mu predložili všetky doklady, zašli do kancelárie B. B. v S. C., kde sa pokúsili o nejaké riešenie, avšak to bolo celé postúpené už do Bratislavy.

B. trvala na tom, že chce vyplatiť dlžnú čiastku a preto sa dohodli tak, že dlžnú čiastku špecifikovali s tým, že sporiteľňa túto čiastku definovala, pričom sa dohodli tým spôsobom, že on zaplatí dlh a pán M. a pani J. na neho prevedú nehnuteľnosti, ktoré boli pôvodne predmetom zálohu. Z jeho strany to bolo maximum, čo mohol pre pána M. urobiť s tým, že žalobkyňa o tejto situácii netušila a myslela si, že v budúcnosti tento domček zdedí. Následne sa bol informovať u právnicka, ktorý mu povedal, že tým, že on odkúpil domček a pán M. zaplatil pohľadávku, prešlo právo z pohľadávky na pána M. a právo je vymáhateľné vo vzťahu k pani A.. Preto ich potom informoval a keďže pán M. nie je na tom moc dobre zdravotne ani finančne, dohodli sa, že postúpi pohľadávku na žalobkyňu s tým, že on už nie je vlastníkom pohľadávky, pretože on nekupoval pohľadávku od pána M.. Čo sa týka pána L., tohto videl asi štyrikrát a vďaka súdu až zistil jeho priezvisko, pričom pani J., jeho matka, žije v jeho dome a spôsobuje problémy. Čo sa týka pána M., toho berie ako otca svojej priateľky. Keďže došlo k poškodeniu vzťahu medzi pánom M. a pani J., tento býva v jeho rodinnom dome na základe nájmovej zmluvy, avšak pani J. sa odmietla podieľať na jeho chode s tým, že pán M. to sám hradí nemôže, pretože nemá taký vysoký dôchodok a keďže požiadal pani J., aby odišla, zrušil jej trvalý pobyt, ona po nej chce, aby jej kúpili nový byt a preto sú vzťahy vyostrené. Čo sa týka garáže, ktorá pôvodne patrila pani J., za túto zaplatil priamo M. B. B., pretože aj garáž bola súčasťou záložného práva.

31. Podľa § 451 ods. 1 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa § 454 OZ bezdôvodne sa obohatí aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. Podľa § 456 OZ predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal, ak toho na úkor koho sa získal nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

32. Ak rozhoduje súd o nároku na peňažné plnenie, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem než ako je žalobcom navrhované, poprípade dovoľujú výsledky vykonaného dokazovania podradiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie než akého sa žalobca dovoľáva, je súd povinný uplatňovaný nárok takto posúdiť. Posúdenie či medzi účastníkmi ide o vzťah z bezdôvodného obohatenia závisí na naplnení znakov skutkovej podstaty hmotnoprávnej normy, medzi ktoré patrí predovšetkým, že obohatený získal majetkový prospech z toho dôvodu, že bolo plnené to, čo mal podľa práva plniť sám. Predpokladom zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie ale objektívne vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Obohatenému tak vzniká povinnosť vydať to o čo sa bezdôvodne obohatil tomu, na úkor ktorého k obohateniu došlo. Občiansky zákonník určuje spôsob a rozsah povinnosti bezdôvodného obohatenia a to tak, že sa musí vydať všetko, čo bolo neoprávnene získané, to znamená, že má dôjsť k navráteniu do predošlého stavu, napríklad, že sa má vrátiť to, čo bolo prijaté alebo inak nadobudnuté. Povinnosť vydať všetko, čo bolo neoprávnene získané je treba plniť tak, aby sa buď obnovil pôvodný právny stav alebo aby vznikol stav, ktorý je ekonomicky rovnocennou náhradou pôvodného stavu.

33. Zásada súladu práv, resp. výkonu s dobrými mravmi predstavuje významný princíp, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva sudcovi priestor pre uplatnenie pravidiel slušnosti. Pojem dobré mravy nemožno vykladať len ako súbor mravných pravidiel užívaných ako korektív či doplňujúci obsahový faktor. Výkon subjektívnych práv a povinností ako príkaz sudcovi rozhodovať v súlade s ekvitou, čo vo svojich dôsledkoch znamená nastúpenie cesty hľadania spravodlivosti. Za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi možno považovať len také jednanie, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnu normou, ale ktoré je v rozpore s ustálenými dobrými mravmi vedené priamym úmyslom spôsobiť inému účastníkovi ujmu. Z toho, že v dôsledku argumentov rozporu s dobrými mravmi má byť odopretý výkon práva vyplýva, že zodpovedajúci úsudok súdu musí byť podložený dôkladným skutkovým zistením a musí súčasne presvedčivo dokladať, že tieto zistenia dovoľujú v konkrétnom prípade záver, že výkon práva je s dobrými mravmi skutočne v rozpore. V prípade posudzovania konania v rozpore s dobrými mravmi je potrebné tieto posudzovať z hľadiska vzájomného konania strán sporu, teda účastníkov právneho vzťahu. Faktom je, že pri hľadaní práva je potrebné vždy rešpektovať právo a výklad a aplikácia musí smerovať k výsledku spravodlivému. Spravodlivosť musí byť prítomná vždy v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo ako hodnotový činiteľ. Preto pojem dobré mravy nemožno vykladať len ako súbor mravných pravidiel užívaný ako korektív či doplňujúci obsahový faktor výkonu subjektívnych práv a povinností, ale ako rozhodovať v súlade s ekvitou. Mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť komplikované a netypické. Zásada súladu výkonu práva s dobrými mravmi predstavuje korektív, ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierňovať tvrdosť zákona a dáva priestor pre uplatnenie pravidiel

slušnosti. Dobré mravy v tomto poňatí teda sú súhrnom etických obecne uznávaných zachovávaných zásad, ktorých dodržiavanie je veľakrát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými zásadami a právnymi princípmi. Predpokladom riadneho posúdenia konkrétneho prípadu ak ide o súlad výkonu práva s dobrými mravmi je potom starostlivé posúdenie veci, a to vo všetkých relevantných súvislostiach. Je preto nutné zväžiť nielen okolnosti, ktoré uplatňuje ten, kto sa aplikácie uvedeného ustanovenia dožaduje ale aj všetky okolnosti na strane toho, kto sa výkonu práva domáha.

34. Aktívna legitímácia pre uplatnenie práva zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z § 456 OZ. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu oprávneným. Je ním ten, na úkor koho sa predmet bezdôvodného obohatenia získal, teda ten, v koho majetkovej sfére došlo k zmenšeniu majetku. Kto je v rámci zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie pasívne legitimovaný vyplýva z § 451 ods. 1 OZ. Toto ustanovenie určuje subjekt, ktorý je povinný vydať získané bezdôvodné obohatenie. Je ním ten, koho majetok sa na úkor druhého bezdôvodne zväčšil. Majetkový prospech môže však spočívať aj v tom, že majetok povinného sa nezmenšil, hoci sa zmenšiť mal, keby si obohatený za bežných okolností plnil svoje povinnosti (teda ak plnil za neho niekto iný). Všetko čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením sa musí vydať. Pre túto povinnosť je irelevantné a bez právneho významu či ten kto bezdôvodné obohatenie získal bol v dobrej viere alebo nie. Nárok na bezdôvodné obohatenie sa týka zároveň aj súčasť ako aj príslušenstva k veci v zmysle § 120 a § 121 OZ.

35. Odvolací súd mal teraz na rozdiel od súdu prvej inštancie za preukázané, že je to žalobkyňa, ktorá vo veci preukázala aktívnu vecnú legitímáciu, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávky vo výške istiny 33.388,89 eur, ktorú uzavrel L. M. a I. J. so žalobkyňou a títo svoju pohľadávku voči žalovanej postúpili na žalobkyňu. Je nepochybné, že základ právneho nároku žalobkyne sa odvíja od zmluvy, ktorú uzatvorila žalovaná s M. B. B., v rámci ktorej vystupovali L. M. a I. J. ako záložcovia s tým, že v dôsledku nesplácania úveru M. B. B. odstúpila od danej zmluvy o úvere a záložcovia v snahe predísť dražbe svojich nehnuteľností po tomto odstúpení kontaktovali práve žalobkyňu, ktorej priateľ uhradil za nich dlh M. B. B.. Záložcovia na oplátku previedli svoje nehnuteľnosti na priateľa žalobkyne pána C., ktorý za nich dlžnú čiastku M. B. B. uhradil. Zo svedeckých výpovedí záložcov vyplýva, že ich spoločne navštívili ako žalovaná tak pán L., syn pani J., ktorý mal v tom čase preukázateľne dlhy s tým, že títo ich presvedčili o tom aby založili ich nehnuteľnosti, pričom pán L., bývalý druh žalovanej, sa zaviazal, že bude dlh splácať on. Túto skutočnosť mal nepochybne súd preukázanú ako zo zmluvy uzavretej medzi žalovanou a pánom L. ako aj z výpovede samotnej žalovanej. Faktom je, že pán L. dlh prestal splácať, v dôsledku čoho následne M. B. B. pristúpila k postupu ako bol vyššie definovaný. Za tohto skutkového stavu potom možno prisvedčiť argumentom žalobkyne predostretým v odvolaní, ktorá poukazuje na tú skutočnosť, že nie ona ale pán L. sa správal v rozpore s dobrými mravmi, pričom žalobkyňa sa len snažila zachrániť nehnuteľnosť vo vlastníctve jej otca tak aby tento neprišiel o strechu nad hlavou. Z vykonaného dokazovania nevyplýva úmyselné konanie v rozpore s dobrými mravmi na strane žalobkyne, pretože z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa sa na danom právnom vzťahu medzi žalovanou, jej druhom ako aj záložcami žiadnym spôsobom nepodieľala a vstúpila do daného právneho vzťahu až momentom, kedy M. B. B. odstupuje od zmluvy a malo dôjsť k dražbe nehnuteľností vo vlastníctve otca žalobkyne. Faktom teda je, že je to žalovaná, ktorá si zobrala úver z M. B. B.. Záložcovia L. M. a I. J., ktorí v dôsledku nesplácania tohto úveru prišli o svoje nehnuteľnosti, nakoľko tieto boli nútení previesť na pána C., ktorý však na druhej strane uhradil dlh, ktorý vznikol z danej zmluvy o úvere, ktorý uzavrela práve žalovaná. Z toho teda vyplýva, že finančné prostriedky boli vyplatené na účet žalovanej, úver sa nesplácal a nehnuteľnosti, ktoré boli poskytnuté ako záloh, ktorý mal ručiť za splácanie daného úveru v súčasnosti nie sú vo vlastníctve záložcov, za ktorých vyplatil dlh pán C.. Z toho teda následne vyplýva, že záložcovia, ktorí vyplatili dlh za žalovanú svoju pohľadávku voči nej postúpili na žalobkyňu čím je daná jej aktívna vecná legitímácia.

36. Faktom je, že žalovaná zrejme dané finančné prostriedky nepoužila na vlastnú potrebu a tieto použil pán L. v čom videl súd prvej inštancie konanie v rozpore s dobrými mravmi. Na druhej strane však odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že tieto okolnosti môžu byť predmetom konania, v rámci ktorého by sa žalovaná domáhala svojich nárokov voči pánovi L.. Pokiaľ by však došlo k zamietnutiu žaloby v prejednávanej veci z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, nie je zrejmé na základe akého skutkového základu by sa potom následne žalobkyňa mohla domáhať svojich nárokov priamo proti pánovi L., nakoľko ďalšie použitie finančných prostriedkov z danej zmluvy o úvere je ďalej sporné. Pán

L. potvrdil, že časť prostriedkov zrejme bola použitá na úhradu jeho dlhov, avšak rovnako ďalej namietal, že časť prostriedkov použila aj žalovaná pre svoju potrebu. Jedná sa teda o ďalej vnútorný vzťah medzi žalovanou a pánom L., s ktorým žili ako druh a družka, a v dôsledku ktorého v konečnom dôsledku došlo k vzniku celého súdneho sporu. Okrem toho je z dokazovania pred súdom prvej inštancie zrejmé, že žalovaná v čase uzavretia zmluvy o úvere z M. žila s pánom L. a vedela o tom, že má dlhy, o čom svedčí zmluva o pôžičke uzatvorená medzi ňou a pánom L. dňa 24.05.2007. Záložcovia (pán M. a pani J.) sa síce zaručili svojimi nehnuteľnosťami za splácanie úveru, avšak evidentne oni sami žiadne finančné prostriedky z neho nezískali, práve naopak, prišli o svoje nehnuteľnosti, pretože z ich predaja bol zaplatený dlh žalovanej voči M.. Pokiaľ došlo ku správaniu sa v rozpore s dobrými mravmi, je to evidentne pán L., ktorý spôsobil celú situáciu, a ktorý sa skutočne v rozpore s dobrými mravmi aj správal nielen vo vzťahu k žalovanej, ale aj vo vzťahu k záložcom (pánovi M. a pani J.). Faktom je, že zmluvu o úvere z M. uzavrela žalovaná, peniaze jej boli vyplatené a následne, nakoľko sa dlh nesplácal záložcovia tento vyplatili prostredníctvom pána C. a ako protihodnotu na neho previedli založené nehnuteľnosti. Žalobkyňa je vecne aktívne legitimovaná na vymáhanie pohľadávky od žalovanej titulom postúpenia pohľadávky od záložcov (pána M. a pani J.). Žalovaná je vecne pasívne legitimovaná, pretože ona primárne uzavrela zmluvu o úvere, finančné prostriedky jej boli vyplatené a dlh voči M. bol nakoniec zaplatený zo založených nehnuteľností. Čo sa týka ďalšieho použitia finančných prostriedkov z úveru, táto okolnosť nie je predmetom tohto sporu a môže byť prípadne predmetom iného konania žalovanej voči pánovi L..

37. Preto odvolací súd v konečnom dôsledku dospel k tomu záveru, že nárok žalobkyne je dôvodný a na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k tomu záveru, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne. Preto v konečnom dôsledku krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovanú zaviazal k plneniu tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku vrátane príslušenstva.

38. Podľa § 121 ods. 3 OZ, príslušenstvom pohľadávky sú úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením s tým, že podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

39. Odvolací súd v prejednávanej veci vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovanej nebolo preukázateľne doručené oznámenie o postúpení pohľadávky zo strany postupcov, ani postupníka a nebola vyzvaná na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom o jej povinnosti sa dozvedela až zo samotného návrhu, ktorý jej bol doručený spolu s platobným rozkazom dňa 14.08.2014, priznal žalobkyňi úroky z omeškania od 15.08.2014 v zmysle § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/95 v spojení s vyššie citovanými ustanoveniami občianskeho zákonníka, podľa ktorých je výška úrokov z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba T. Q. D. platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba T. k uvedenému dňu bola vo výške 0,15 %, takže výška zákonného úroku je 5,15 %, preto odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a zaviazal žalovanú aj k plateniu úrokov z omeškania.

40. V prejednávanej veci žalovaná reagovala na výzvu odvolacieho súdu tým spôsobom, že doposiaľ pred rozsudkom súdu prvej inštancie neboli použité ust. §§ 451 - 456 OZ a § 121 OZ, pričom toto tvrdenie sa nezakladá na pravde. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 23.06.2016, č.k. 4C/121/2014-106 použil ako ustanovenia právneho predpisu Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, tak aj ustanovenia týkajúce sa úrokov z omeškania, preto nejde o právnu kvalifikáciu, ktorá doposiaľ v prejednávanej veci použitá nebola.

41. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 CSP, kedy s prihliadnutím na tú skutočnosť, že odvolací súd menil rozsudok súdu prvej inštancie rozhodol o trovách ako prvostupňového, tak aj odvolacieho konania tak, že plne úspešnej žalobkyňi priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanej, ktorá úspech vo veci nemala s tým, že o samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie do 60 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).